

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 58.611/VR/3
van 20 januari 2016

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende
de erkenning van de bijzondere beroepstitel van
ziekenhuisapotheker’

Op 4 december 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen,¹ een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenning van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’.

Het ontwerp is, wat de bevoegdheidsvraag betreft, door de verenigde kamers onderzocht op 12 januari 2016. De verenigde kamers waren samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter, Pierre VANDERNOOT, kamervoorzitter, Jan SMETS, Jeroen VAN NIEUWENHOVE, Luc DETROUX en Wanda VOGEL, staatsraden, Jan VELAERS, Jacques ENGLEBERT, Marianne DONY en Bruno PEETERS, assessoren, en Anne-Catherine VAN GEERSDAELE en Greet VERBERCKMOES, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Xavier DELGRANGE, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Tim CORTHAUT, auditeur.

Het ontwerp is voor het overige door de derde kamer onderzocht op 12 januari 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 januari 2016.

*

¹ Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering voorziet in een procedureregeling voor de erkenning van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker.²

De samenstelling, de werking, de vergoeding en de opdrachten van de erkenningscommissie worden geregeld (artikelen 2 tot 6 van het ontwerp).

Er kan door het agentschap Zorg en Gezondheid (hierna: het agentschap) op advies van de erkenningscommissie een voorlopige (eenmalig verlengbare) erkenning voor een periode van drie jaar worden toegekend aan de kandidaat met het oog op het volgen van de stage (artikelen 7 tot 9). Na de beëindiging van de stage door de kandidaat kan, eveneens door het agentschap op advies van de erkenningscommissie, een volledige erkenning worden toegekend voor een periode van vijf jaar (artikelen 10 en 11). Die volledige erkenning kan op dezelfde wijze worden verlengd, telkens voor een periode van vijf jaar (artikel 12).

Het ontwerp bevat tevens een regeling van de erkenningsprocedure voor stagediensten en stagemeesters door het agentschap op advies van de erkenningscommissie (artikel 13), alsook een regeling van de procedure voor de goedkeuring van een voortgezette opleiding (artikel 14).

Er wordt voorzien in een procedure tot heroverweging voor het geval dat het agentschap zich voorneemt een negatief advies van de erkenningscommissie te volgen of indien het agentschap zich voorneemt een positief advies van de erkenningscommissie niet te volgen, waarbij telkens de aanvrager een bezwaarnota kan bezorgen (artikelen 15 en 16).

Ook voor de intrekking van de erkenning door het agentschap op advies van de erkenningscommissie wordt in een procedureregeling voorzien, met de mogelijkheid om een bezwaarnota te bezorgen (artikel 17). De erkende ziekenhuisapotheker kan ook vragen om de intrekking van zijn erkenning (artikel 18). In beide gevallen kan nadien een nieuwe erkenning worden aangevraagd (artikel 19).

Het ontwerp bevat ten slotte een procedureregeling inzake de beëindiging van de gezamenlijke erkenning van de stagedienst en de stagemeester, inzake de niet-vernieuwing of de tijdelijke of definitieve intrekking van de stagedienst en inzake de niet-vernieuwing of de tijdelijke of definitieve intrekking van de gezamenlijke erkenning van de stagedienst en de stagemeester (artikelen 20 tot 22).

De ontworpen regeling komt in de plaats van het koninklijk besluit van 22 oktober 2012 ‘tot vaststelling van de procedure voor de erkenning van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’, dat wordt opgeheven (artikel 23). Er wordt voorzien in een overgangsregeling voor hangende aanvragen (artikel 24). De Nederlandstalige leden van de federale erkenningscommissie, benoemd met toepassing van het koninklijk besluit van

² De erkenningscriteria worden bepaald in het ministerieel besluit van 22 oktober 2012 ‘tot vaststelling van de erkenningscriteria voor de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’, waarvoor de federale overheid bevoegd is gebleven.

22 oktober 2012 ‘tot vaststelling van de procedure voor de erkenning van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’, blijven verder in functie tot op het ogenblik dat de leden van de nieuw op te richten erkenningscommissie benoemd zijn en voor de eerste keer hebben vergaderd (artikel 25)

Het te nemen besluit “treedt in werking op” (lees: heeft uitwerking met ingang van) 1 januari 2016.

BEVOEGDHEID

2. In advies 58.387/VR heeft de Raad van State uiteengezet dat de gemeenschappen sinds de Zesde Staatshervorming niet alleen bevoegd zijn voor de individuele erkenningen van gezondheidszorgbeoefenaars, maar ook voor de procedureregels met betrekking tot die erkenningen:

“3. Naar aanleiding van de Zesde Staatshervorming zijn de gemeenschappen bevoegd geworden voor “de erkenning van de gezondheidszorgberoepen, met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden”.³ In de parlementaire voorbereiding wordt in dat verband het volgende uiteengezet:

‘Dit voorstel voorziet erin dat de gemeenschappen voortaan bevoegd zijn ten aanzien van de erkenning van de zorgverstrekkers. De federale overheid blijft evenwel bevoegd om de voorwaarden voor de erkenning van zorgverstrekkers te bepalen die voor geheel België gelijk zijn. Het gaat om de bevoegdheid om de voorwaarden te bepalen waaraan de uitoefening van een gezondheidszorgberoep moet voldoen. De gemeenschappen kunnen die federale voorwaarden toepassen teneinde een beleid te voeren dat aangepast is aan hun behoeften. Zij kunnen hierbij opteren voor een systeem waarbij de erkenning van rechtswege wordt toegekend, dan wel uitdrukkelijk moet worden toegekend. De federale overheid blijft eveneens bevoegd om te bepalen of de prestaties van deze zorgverleners aanleiding geven tot een tegemoetkoming uit de ziekte- en invaliditeitsverzekering. In voorkomend geval kunnen de federale overheid en de gemeenschappen dienaangaande overeenkomstig artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 een Samenwerkingsakkoord afsluiten.’⁴

4.1. Het ligt voor de hand dat met het woord ‘gezondheidszorgberoepen’ in elk geval de gezondheidszorgberoepen worden bedoeld die worden geregeld in de gezondheidszorgberoepenwet en waarvoor een systeem van erkenning is uitgewerkt in die wet.

4.2. Voorts kan worden aangenomen dat de bijzondere wetgever met de bevoegdheid inzake de ‘erkenning’ van de gezondheidszorgberoepen een consistent en logisch systeem heeft willen uitwerken. De term ‘erkenning’ moet in een functionele (en niet in een letterlijke) betekenis worden begrepen, namelijk als een vergunning vanwege de overheid die vereist is om het betrokken beroep of de betrokken bijzondere beroepsbekwaamheid uit te oefenen of de betrokken bijzondere beroepstitel te dragen. In de gezondheidszorgberoepenwet wordt immers naast de erkenning van verscheidene

³ Voetnoot 1 van het geciteerde advies: Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

⁴ Voetnoot 2 van het geciteerde advies: Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 47.

gezondheidszorgbeoefenaars ook gewag gemaakt van de ‘registratie’ van de zorgkundigen.⁵ Die registratie blijkt evenwel, net als de erkenning van de overige gezondheidszorgberoepen, neer te komen op een vergunning voor het uitoefenen van het beroep van zorgkundige. De conclusie is dan ook dat de gemeenschappen ook bevoegd zijn voor de registratie van zorgkundigen.

4.3. Er zijn daarentegen een aantal andere overheidshandelingen met betrekking tot zorgbeoefenaars die ook na deze bevoegdheidsoverdracht nog steeds tot de bevoegdheid van de federale overheid moeten worden gerekend. Dat is bijvoorbeeld het geval voor de volgende handelingen.

Het viseren van de opleidingstitel, hetzij door het Directoraat-generaal Gezondheidsberoepen, Medische Bewaking en Welzijn op het Werk van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu, hetzij door de provinciale geneeskundige commissies,⁶ (de zogenaamde *licence to practice*) is een federale bevoegdheid gebleven.⁷

Ook de eventueel vereiste inschrijving op de lijst van de orde die bevoegd is voor het betrokken gezondheidszorgberoep,⁸ moet nog steeds tot de residuaire bevoegdheid van de federale overheid worden gerekend.

Voorts is ook de verlening van een RIZIV-nummer aan gezondheidszorgbeoefenaars met het oog op de terugbetaalbaarheid van de geneeskundige verstrekkingen een voorbehouden federale bevoegdheid gebleven.⁹

Specifiek voor apothekers wordt er in de gezondheidszorgberoepenwet ook gewag gemaakt van een registratie van de rechtmatig voor het publiek opengestelde apotheken.¹⁰ Voor die registratie is de federale overheid bevoegd gebleven, net als voor de vergunning voor de voor het publiek opengestelde apotheken.¹¹ In die twee gevallen gaat het immers niet om een voorwaarde voor de beroepsuitoefening als dusdanig, maar om een voorwaarde voor de uitbating van een apotheek op een specifieke plaats.

5. Uit de vermelding in de parlementaire voorbereiding dat de gemeenschappen ‘een beleid [kunnen] voeren dat aangepast is aan hun behoeften’ en dat zij kunnen ‘opteren voor een systeem waarbij de erkenning van rechtswege wordt toegekend, dan wel uitdrukkelijk moet worden toegekend’, kan worden afgeleid dat de bijzondere wetgever de gemeenschappen ook bevoegd heeft geacht om te regelen volgens welke procedure die erkenning kan worden toegekend. Die bevoegdheid omvat het regelen van de procedure voor de aanvraag van de erkenning, alsook het onderzoek van en de beslissing over die aanvraag, desgevallend op advies van instanties die de gemeenschappen kunnen inrichten en waarvan zij de samenstelling en de werkwijze bepalen. De gemeenschappen moeten daarbij de erkenningsvoorwaarden naleven en toepassen waarvoor de federale overheid bevoegd is gebleven. De gemeenschappen kunnen eveneens de procedure bepalen met

⁵ Voetnoot 3 van het geciteerde advies: Artikel 56 van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁶ Voetnoot 4 van het geciteerde advies: Zie de artikelen 25, 47, 60, en 72, § 3, van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁷ Voetnoot 5 van het geciteerde advies: Zie het verslag van de kamercommissie, *Parl.St.* Kamer 2013-14, nr. 53-3201/004, 8-9.

⁸ Voetnoot 6 van het geciteerde advies: Zie artikel 25 van de gezondheidszorgberoepenwet.

⁹ Voetnoot 7 van het geciteerde advies: Zie artikel 5, § 1, I, tweede lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

¹⁰ Voetnoot 8 van het geciteerde advies: Zie artikel 18 van de gezondheidszorgberoepenwet.

¹¹ Voetnoot 9 van het geciteerde advies: Zie artikel 9 van de gezondheidszorgberoepenwet.

betrekking tot de intrekking van die erkenning wanneer niet voldaan is aan de federale erkenningsvoorwaarden.

De zo-even geschetste bevoegdheid betreft zowel de relevante bepalingen van de gezondheidszorgberoepenwet als van de uitvoeringsbesluiten ervan. Zolang en in zoverre de gemeenschappen geen gebruik hebben gemaakt van deze bevoegdheid, blijven de bestaande federale regelingen inzake de erkenningsprocedure voor gezondheidszorgbeoefenaars van toepassing ten aanzien van die gemeenschappen, met inbegrip van de procedures met betrekking tot de bij die regelingen ingestelde erkenningscommissies.¹²

6. De vaststelling van de erkenningsvoorwaarden, alsook de vaststelling van de lijst van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden komt nog steeds toe aan de federale overheid.^{13,14}

3. In de ontworpen regeling komen naast procedurebepalingen met betrekking tot de erkenning van de gezondheidszorgbeoefenaars als dusdanig (in dit geval de apothekers die houder zijn van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker), ook procedurebepalingen voor met betrekking tot de erkenning van de stagediensten en de stagemeesters en van de voortgezette opleiding. De vraag rijst of de gemeenschappen sinds de Zesde Staatshervorming ook bevoegd zijn geworden voor de individuele erkenning van en de regeling van de erkenningsprocedure voor stagediensten, stagemeesters en voortgezette opleidingen, wanneer de door de federale overheid vastgestelde erkenningscriteria daarin voorzien.¹⁵

3.1. Overeenkomstig artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ zijn de gemeenschappen, wat betreft de gezondheidszorgberoepen, onder meer bevoegd voor “hun erkenning [met andere woorden de erkenning van die gezondheidszorgberoepen] met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden”.

Uit de woorden “hun erkenning” kan niet duidelijk worden afgeleid of het enkel gaat om de erkenning van de beoefenaars van de gezondheidszorgberoepen als dusdanig, dan wel of die erkenning ook betrekking heeft op andere aspecten van de door de federale overheid vastgestelde erkenningscriteria van die gezondheidszorgberoepen waarvoor in een erkenning wordt voorzien, zoals in dit geval de stagediensten, de stagemeesters en de voortgezette opleiding.

¹² Voetnoot 10 van het geciteerde advies: Zie artikel 94, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

¹³ Voetnoot 11 van het geciteerde advies: Zoals ook blijkt uit de woorden “met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden” in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De vaststelling van de lijst van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden kan worden beschouwd als een voorafgaande voorwaarde voor de vaststelling van die erkenningsvoorwaarden.

¹⁴ Adv.RvS 58.387/VR van 11 december 2015 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de erkenning van kinesitherapeuten en van de bijzondere beroepsbekwaamheden voor kinesitherapeuten’. Zie ook adv.RvS 58.418/VR van 11 december 2015 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenning van de bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden voor de beoefenaars van de verpleegkunde en de registratie als zorgkundige’, alsook adv.RvS 58.433/VR van 11 december 2015 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenning van beoefenaars van paramedische beroepen’.

¹⁵ Zie, in dit geval, de hoofdstukken III en IV van het ministerieel besluit van 22 oktober 2012 ‘tot vaststelling van de erkenningscriteria voor de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’.

3.2. In de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ wordt hieromtrent geen verduidelijking gegeven.

Tijdens de bespreking van dat voorstel in de bevoegde senaatscommissie verklaarde de Nederlandstalige staatssecretaris voor staatshervorming het volgende:

“Met betrekking tot de overheveling van de erkenningen van zorgberoepen, is er ook een overdracht van de erkenning van stagemeesters en van de provinciale geneeskundige commissies. Spreker verwijst naar de toelichting: ‘De federale overheid blijft evenwel bevoegd om de voorwaarden voor de erkenning van zorgverstrekkers te bepalen die voor geheel België gelijk zijn. Het gaat om de bevoegdheid om de voorwaarden te bepalen waaraan de uitoefening van een gezondheidszorgberoep moet voldoen. De gemeenschappen kunnen die federale voorwaarden toepassen teneinde een beleid te voeren dat aangepast is aan hun behoeften. (...)’ (zie stuk Senaat, nr. 5-2232/1, blz. 47). Bovendien bestaat er een sterk verband met opleiding. Onderwijs is namelijk een gemeenschapsbevoegdheid.”¹⁶

Nadien, tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie, verklaarde dezelfde staatssecretaris evenwel het volgende:

“In verband met de overheveling van de erkenning van zorgberoepen vermeldt de staatssecretaris dat de bijzondere wet stelt dat de gemeenschappen bevoegd worden ‘voor de erkenning van gezondheidszorgberoepen, met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden’. De erkenning van stagemeesters wordt toegestaan door de minister bevoegd voor Volksgezondheid, na advies van de Hoge Raad voor Geneesheren-specialisten en Huisartsen. De Hoge Raad blijft een federaal orgaan.

De bevoegdheden van de Provinciale Geneeskundige Commissies worden geciteerd in het kader van de definitie van ‘*organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg en ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerstelijns*’. De ‘*licence to practice*’, die het belangrijkste actiemiddel van de Provinciale Geneeskundige Commissies is, is een bevoegdheid die essentieel is binnen de reglementering aangaande de uitoefening van de geneeskunde. De reglementering aangaande de uitoefening van de geneeskunde blijft een federale bevoegdheid.”¹⁷

Deze laatste verklaring gaat in een andere richting dan de eerste verklaring. Ook al gaat ze enkel over de erkenning van stagemeesters voor artsen, toch kan eruit worden afgeleid dat voor de erkenning van die stagemeesters niet wordt uitgegaan van de bevoegdheid van de gemeenschappen, maar wel van de federale overheid. Het valt moeilijk in te zien waarom dat anders zou zijn voor de andere gezondheidszorgberoepen en voor andere aspecten van de erkenningscriteria voor die gezondheidszorgberoepen zoals stagediensten en de voortgezette opleiding.

De argumentatie dat de bevoegdheidsrechtelijke grondslag voor de erkenning van stagemeesters, stagediensten en voortgezette opleidingen zou aanleunen bij de onderwijsbevoegdheid van de gemeenschappen, gaat voorbij aan het gegeven dat de erkenning van de gezondheidszorgberoepen als onderdeel van de federale bevoegdheid inzake de

¹⁶ Parl.St. Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 238.

¹⁷ Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53-3201/4, 8-9.

uitoefening van de geneeskunde een aangelegenheid op zich is die onderscheiden is van de bevoegdheid inzake onderwijs. Dit neemt natuurlijk niet weg dat die erkenningsregeling opleidingsonderdelen omvat waarvoor de gemeenschappen bevoegd zijn, hetgeen impliceert dat de federale overheid slechts bepalingen kan uitvaardigen met betrekking tot die opleidingsonderdelen in zoverre die relevant zijn voor de deskundigheid van de gezondheidszorgbeoefenaars en de uitoefening van de bevoegdheid van de gemeenschappen ten aanzien van die opleidingsonderdelen niet onevenredig bemoeilijken of onmogelijk maken.

De chronologische volgorde van verklaringen in de parlementaire voorbereiding is niet noodzakelijk maatgevend voor de interpretatie van een wetsbepaling. Desalniettemin is in de gegeven omstandigheden de staatssecretaris in de kamercommissie specifiek teruggekomen op een stelling die hijzelf in de senaatscommissie had ingenomen en werd hij daarin ook niet tegengesproken. Het komt de Raad van State dan ook voor dat, mede gelet op de onduidelijkheid van de bewoordingen van de betrokken bijzonderewetsbepaling (zie opmerking 3.1), de bevoegdheid inzake de erkenning van stagemeesters, stagediensten en de voortgezette opleiding niet geacht kan worden te zijn overgegaan naar de gemeenschappen. Daaruit volgt dat zij ook niet bevoegd geacht kunnen worden om een procedureregeling voor die erkenningen vast te stellen.

4. De conclusie is dat artikel 2, derde lid, 3° en 4°, en vijfde lid, de hoofdstukken 4 en 5, alsook afdeling 2 van hoofdstuk 7 uit het ontwerp moeten worden weggelaten.

In artikel 23 van het ontwerp moet de opheffing van het koninklijk besluit van 22 oktober 2012 beperkt worden tot artikel 2, 1°, hoofdstuk 2, alsook de artikelen 34, 1° en 2°, 37, 38 en 46 tot 49 ervan.

Artikel 25 van het ontwerp moet eveneens worden weggelaten. Die bepaling bevat een overgangsregeling voor de Nederlandstalige leden van de (federale) erkenningscommissie bedoeld in het koninklijk besluit van 22 oktober 2012. Aangezien die erkenningscommissie verder fungeert wat betreft de erkenning van stagemeesters, stagediensten en de voortgezette opleiding, staat het niet aan de Vlaamse Gemeenschap om te bepalen tot wanneer de leden ervan in functie blijven.

RECHTSGROND

5. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in artikel 88 van de wet ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’, gecoördineerd op 10 mei 2015. Bij die bepaling wordt de Koning (lees: de Vlaamse Regering) gemachtigd om de procedure vast te stellen volgens dewelke de erkenning wordt toegekend voor het dragen van een bijzondere beroepstitel of het zich kunnen beroepen op een bijzondere beroepsbekwaamheid.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 3

6. Artikel 3 van het ontwerp regelt de samenstelling van de erkenningscommissie, waarvan vier werkende leden en vier plaatsvervangers “worden voorgedragen door hun representatieve beroepsverenigingen”. De term “representatieve beroepsverenigingen” wordt niet nader ingevuld. In arrest 231.521 van 11 juni 2015 heeft de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in een vergelijkbare situatie (waarin er geen relevante hogere bepalingen zijn die een meer specifieke invulling geven aan deze term) geoordeeld dat deze term in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord moet worden begrepen, hetgeen inhoudt dat het gaat om “een zodanige organisatie die voldoende gezag heeft om de beroepsgenoten te vertegenwoordigen”.¹⁸

Er kan ter overweging worden gegeven om hetzij het woord “representatieve” te schrappen, hetzij het vereiste van representativiteit verder uit te werken. In het eerste geval zullen de stellers van het ontwerp zich er wel rekenschap van moeten geven dat indien er minder beroepsverenigingen in aanmerking komen voor de voordracht van leden dan er gegadigd zijn, de selectie zal moeten gebeuren volgens objectieve criteria, waarbij de representativiteit in de zo-even geschetste betekenis een rol zal kunnen spelen.

Artikel 6

7. Uit artikel 6, eerste en tweede lid, van het ontwerp volgt dat, indien de leden van de erkenningscommissie niet benoemd kunnen worden, het advies over de aanvragen tot erkenning uitgaat van het agentschap, ook indien de opdracht om het advies op te stellen wordt opgedragen aan een ambtenaar, een expert of een organisatie. Dat heeft echter tot gevolg dat het agentschap aan zichzelf advies geeft, hetgeen vragen doet rijzen aangaande de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de actoren in de erkenningsprocedure. Bovendien wordt de procedure inzake heroverweging, die wordt geregeld in hoofdstuk 6, daardoor uitgehold. Het is dan ook raadzaam de tweede zin van artikel 6, tweede lid, waarbij de beslissing over het te verlenen advies aan het agentschap wordt gelaten, te schrappen.

8. In artikel 6, derde lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de tijdelijke bevoegdheid van het agentschap (om op te treden in de plaats van een erkenningscommissie) een einde neemt op de eerste dag dat de leden van de betreffende erkenningscommissie benoemd zijn en “voor de eerste keer vergaderd hebben”. Uit die laatste bewoordingen zou kunnen worden opgemaakt dat op die eerste vergadering van de erkenningscommissie nog geen adviezen kunnen worden gegeven, aangezien de tijdelijke bevoegdheid van het agentschap pas na die eerste vergadering wordt beëindigd. De woorden “en voor de eerste keer vergaderd hebben” worden dan ook beter weggelaten.

¹⁸ RvS 11 juni 2015, nr. 231.521, Belgische beroepsvereniging van Nederlandstalige orthodontisten.

9. Aangezien de ontworpen regeling slechts op één erkenningscommissie betrekking heeft, schrijve men in artikel 6, derde lid, van het ontwerp bovendien “de erkenningscommissie” in plaats van “de betreffende erkenningscommissie”.

Artikel 16

10. Uit de tekst van artikel 16 van het ontwerp kan worden opgemaakt dat de erin vervatte regeling enkel betrekking heeft op de hypothese waarin het agentschap van oordeel is dat een positief advies van de erkenningscommissie niet kan worden gevolgd. In het eerste lid schrijve men dan ook “positief advies” in plaats van “advies”.

Artikel 17

11. Het is niet duidelijk of de in artikel 17 van het ontwerp vervatte regeling inzake de intrekking van de erkenning door het agentschap enkel slaat op de volledige erkenning, dan wel ook op de voorlopige erkenning. Dit moet worden verduidelijkt.

Artikel 26

12. Het te nemen besluit “treedt in werking op” (lees: heeft uitwerking met ingang van) 1 januari 2016, overeenkomstig artikel 26 van het ontwerp. Deze terugwerkende kracht is problematisch, onder meer omdat wordt voorzien in een aanvraagprocedure met een behandeling van die aanvraag door de erkenningscommissie en door het agentschap. Dergelijke procedurele bepalingen kunnen niet met terugwerkende kracht worden opgelegd, aangezien ze berusten op feitelijke handelingen en gebeurtenissen waarvoor de fictie van de terugwerkende kracht niet werkzaam is.¹⁹ Overigens zou die terugwerkende kracht ook vragen doen rijzen aangaande de rechtsgeldigheid van erkenningen die door de bestaande federale erkenningscommissie zouden zijn toegekend tussen 1 januari 2016 en de datum van de bekendmaking van het te nemen besluit. Artikel 26 van het ontwerp moet dan ook worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jo BAERT

¹⁹ Dat geldt ook voor de hangende dossiers, die volgens artikel 24 van het ontwerp vanaf de datum van inwerkingtreding van het te nemen besluit verder zouden moeten worden behandeld volgens de nieuwe procedure.